

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 82/2014
12.02.2014. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Невенке Важић, председника већа, Предрага Глигоријевића, Веска Крстајића, Биљане Синановић и Маје Ковачевић-Томић, чланова већа, са саветником Врховног касационог суда Милом Ристић, као записничарем, у кривичном предмету против окривљеног П.М., због кривичног дела тешко дело против безбедности јавног саобраћаја из члана 201. став 3. у вези члана 195. став 3. у вези става 1. Кривичног закона Републике Србије, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног П.М., адв. М.Ш., поднетом против правноснажне пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Кж3-31/13 од 15.11.2013. године, у седници већа одржаној дана 12.02.2014. године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснован захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног П.М., адв. М.Ш., поднет против правноснажне пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Кж3-31/13 од 15.11.2013. године.

Образложење

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Кж3-31/13 од 15.11.2013. године у поновљеном кривичном поступку одбијена је као неоснована жалба окривљеног П.М., а пресуда Апелационог суда у Крагујевцу Кж1-2244/13 од 27.05.2013. године, потврђена, па је остала на снази правноснажна пресуда Општинског суда у Ивањици К 154/01 од 04.02.2002. године.

Против наведене пресуде бранилац окривљеног П.М., адв. М.Ш., поднео је захтев за заштиту законитости због повреде закона из члана 485. став 1. тачка 1. Законика о кривичном поступку, јер је наступила застарелост кривичног гоњења (члан 438. став 1. тачка 1. ЗКП), са предлогом да Врховни касациони суд усвоји захтев и укине пресуду Апелационог суда у Крагујевцу Кж3-31/13 и предмет врати на поновно одлучивање.

Након што је поднети захтев за заштиту законитости у смислу члана 488. став 1. Законика о кривичном поступку достављен јавном тужиоцу, Врховни

касациони суд је одржао седницу већа у смислу члана 488. став 2. Законика о кривичном поступку, о којој није обавестио јавног тужиоца и браниоца окривљеног, јер веће није нашло да би њихово присуство било од значаја за доношење одлуке.

На седници већа Врховни касациони суд је размотрио списе предмета, са пресудом против које је захтев за заштиту законитости поднет, па је по оцени навода у захтеву, нашао:

Захтев за заштиту законитости је неоснован.

Одредбом члана 604. став 1. Законика о кривичном поступку („Службени гласник РС“ бр. 72/11 и 101/11), који се примењује од 01.10.2013. године (Закон о изменама и допунама Законика о кривичном поступку „Службени гласник РС“ број 121/12), предвиђено је да се законитост радњи предузетих пре почетка примене овог законика оцењује по одредбама Законика о кривичном поступку („Службени лист СРЈ“ број 70/01 и 68/02 и „Службени гласник РС“ број 58/04, 85/05 и др. закон, 115/05, 49/07, 122/08, 20/09 – др. закон, 72/09 и 76/10), па је у том смислу поступао Врховни касациони суд испитујући законитост одлука донетих пре 01.10.2013. године.

Из списка предмета произилази да је решењем Основног суда у Пожеги Кв 164/10 од 29.09.2010. године уважен захтев браниоца осуђеног П.М., адв. В.Р. и дозвољено понављање кривичног поступка против осуђеног П.М. окончаног правноснажном пресудом Општинског суда у Ивањици К 154/01 од 04.02.2002. године којом је оглашен кривим због кривичног дела тешко дело против безбедности јавног саобраћаја из члана 201. став 3. у вези члана 195. став 3. у вези става 1. КЗ РС и осуђен на новчану казну у износу од 5.000,00 динара и одлучено да ће се одмах одредити нови главни претрес, након чега је Основни суд у Пожеги пресудом К 1715/10 од 31.10.2011. године ставио ван снаге пресуду Општинског суда у Ивањици К 154/01 од 04.02.2002. године и окривљеног П.М. на основу члана 355. тачка 2. Законика о кривичном поступку ослободио од оптужбе да је учинио кривично дело из члана 201. став 3. у вези члана 195. став 3. у вези става 1. КЗ РС.

Решењем Апелационог суда у Крагујевцу Кж1-1124/12 од 12.03.2012. године уважена је жалба Основног јавног тужиоца у Пожеги и по службеној дужности укинута пресуда Основног суда у Пожеги К. 1715/10 од 31.10.2011. године и предмет враћен првостепеном суду на поновно одлучивање, након чега је Основни суд у Пожеги пресудом К 207/12 од 28.01.2013. године ставио ван снаге правноснажну пресуду Општинског суда у Ивањици К 154/01 од 04.02.2002. године и окривљеног П.М. на основу члана 355. тачка 2. ЗКП поново ослободио од оптужбе да је извршио кривично дело тешко дело против безбедности јавног саобраћаја из члана 201. став 3. у вези члана 195. став 3. у вези става 1. КЗ РС.

Апелациони суд у Крагујевцу пресудом Кж1 2244/13 од 27.05.2013. године уважио је жалбу Основног јавног тужиоца у Пожеги и преиначио пресуду Основног суда у Пожеги К. 207/12 од 28.01.2013. године тако што је одредио да правноснажна пресуда Општинског суда у Ивањици К 154/01 од 04.02.2002.

године којом је окривљени П.М. оглашен кривим и осуђен, а поред тога обавезан да накнади трошкове настале у поновљеном кривичном поступку, остаје на снази.

Одлучујући о жалби окривљеног П.М., Апелациони суд у Крагујевцу, донео је пресуду Кж3-31/13 од 15.11.2013. године којом је наведену жалбу одбио и пресуду Апелационог суда у Крагујевцу Кж1 2244/13 од 27.05.2013. године потврдио.

Дакле, из изложеног произилази да су наведене одлуке донете након дозвољеног понављања поступка у корист окривљеног П.М., а сходно члану 407. став 1. тачка 3. ЗКП („Службени лист СРЈ“ број 70/01 и 68/02 и „Службени гласник РС“ број 58/04, 85/05 и др. закон, 115/05, 49/07, 122/08, 20/09 – др. закон, 72/09 и 76/10).

У поновљеном поступку у корист осуђеног преиспитује се законитост раније правноснажне пресуде према стању ствари које обухвата и чињенице и примену материјалног и процесног права у време њеног доношења. То значи да у поновљеном поступку такво преиспитивање може довести, на основу оцене ранијег или новог доказног материјала, до потпуне или делимичне рехабилитације осуђеног, те с тим у вези потпуног или делимичног стављања ван снаге раније правноснажне пресуде и доношења нове ослобађајуће или блаже осуђујуће пресуде, или у супротном до остављања раније правноснажне пресуде на снази.

У том случају нипошто се не ради о томе да се у новом поступку тек треба остварити гођење за нешто што није било већ обухваћено ранијом пресудом којом је кривични поступак правноснажно окончан. Процесна ситуација настала од дана правноснажности решења којим је дозвољено понављање поступка у смислу члана 407. став 1. тачка 3. ЗКП и за време новог суђења, искључује утицај застарелости кривичног гођења на исход тог поступка.

Другим речима, у одредби члана 407. став 1. тачка 3. ЗКП прописано је понављање поступка у коме се остварује искључиво интерес окривљеног који очекује повољнију пресуду од раније донете правноснажне пресуде, независно од тока или истека рокова застарелости. Ово тим пре што окривљени може захтевати понављање поступка у смислу наведене процесне одредбе, и након правноснажности раније пресуде, што је и овде случај.

Стога Апелациони суд у Крагујевцу доношењем пресуде Кж3-31/13 од 15.11.2013. године, није повредио кривични закон на штету окривљеног, јер застарелост кривичног гођења не може утицати на исход поступка за време новог суђења у смислу члана 407. став 1. тачка 3. ЗКП.

Са изнетих разлога, налазећи да побијаном пресудом није учињена повреда закона на коју се неосновано указује захтевом за заштиту законитости браниоца окривљеног, Врховни касациони суд је на основу члана 491. став 1. ЗКП, одлучио као у изреци пресуде.

Записничар-саветник
Мила Ристић,с.р.

Председник већа-судија
Невенка Важић,с.р.

